

18^b

935 že pravými radošcemi
vzjiskři zdravě milošcemi
Boha i jeho matky chvalú.
Ana s radostí nemalú
vniče opěť v oblečení,
940 vzemši mile otpuščenje
ot něho, z jatky vynide,
tuž k svým dievkám i přijide,
s nimiž se bra opěť k domu;
ale těch novin nikomu
945 nezjevi za žádný vlásek.
A jakž juž| užře ten čásek,
ež se l'udé rozbrojili
biechu i upokojili
všichni v svých pokojiech senně,
950 tak bez meškánie neléně
inhed do komňaty šedši,
opěť svú deščku nadvedši,
kleče před ní v dobrém smysle,
plačíc, proséc, v divném čísle
955 modlitvy rozkládající
a vždy toho žádající,
by Maria, Božie matka,
prosila svého děťátka,
by se jiej viděti dalo
960 a ji za sluhu přijalo.
i za chot věčnéj ozdoby.
V téj modlitvě i z té mdloby
sen jiej vznide na oči,
skržeňž u viděnie kroči
965 v rozkošné a divné, krásné.
Zdáše se jiej, téj věhlasné
panně, býti bez omyla,
by na krašší sieni byla,
než ji vídal kdy kto živý.
970 Na téj biechu divné divy

zdeřány z bohatěj měny:
dno| z byryl, z adamantuov stěny
spojovány biechu v zlatě,
v nich mnoho okénc bohatě
975 z smaragduov i z safierov biechu,
v nichžto miesto stkla se stkviechu
drahých kamenuov činové: *Kristofy 2*
jochanti i rubínové,
turkat, sardin, palejs v sloni,
980 jaspisové, kalcidoni,
topas, granát, kryzoliti,
amantisky, margariti,
způsobení přieliš lepě.
Tudiež na téj sieni sklepe
985 slunce, měsíc, při tom hvězdy
podobenstvím týmiž jězdy
stviechu, jakož Boží moci
dú na nebi dnem i noci,
časující vsecky chvíle,
990 Viece drahých divuov v síle
vidě, v krásě se hojiece;
uzře dvě stolici stojiece
na vzhod slunce podlé sebe:
na jednéj| Buoh mocný z nebe
995 sedieše v svém světlém tróně,
na druhéj v drahěj koruně
Maria, jeho matka z slova,
archanjelská cesařová.
Oba jmiesta sceptry v ruce.
1000 Ten bleskt i ta radost jsúce
Kateřinu tak utěši,
jakž se veš smutek vyspěši
z jejie srdce, jenž bieše jměla.
I pomysli řkúc: „Prospěla
1005 jsem, ač Buoh dá, na svém diele,
když mi se muoj chot tak cele

- Ó kaká odíva sta sě,
 Jezu Kriste, nad tvú | ladú,
 jež bieše v rozkoši z mladu
 u Kosta, mocného krále,
 2275 jedinká ve cti i v chvále
 u své matky cně vzhována,
 kdež ni bolest, ani rána
 na ni nikdy nepovstala,
 ani úraza kdy znala;
 2280 než jak slušie býti dceři,
 jež jest occi i mateři
 jedinú, jsúc při bohatství:
 takež ona u postatství
 jměla země, hrady, města.
 2285 Ó Jezu, kak tvá nevěsta
 truchle stáše obnažena
 dle tvého slavného jmena,
 jakž sl'úbila bieše tobě,
 mimo tě nechtieci sobě
 2290 voliti jiného chotě.
 Proto těžké muky pro tě
 míle i pokorně trpěla,
 neb ty sluhy jejie těla
 měkkosti nelitováchu,
 2295 v tu žádúci kóži práchu
 biči ze všeho ramene,
 jakž od každého pramene
 stanieše sě v|láščie škoda
 i nejednaká nehoda
 2300 na jejie čistúciem těle.

- ¶ Toť tu dle svého přiete
 z šesti barev čistá mesla
 u věrnéj milosti nesla,
 jakož věrná milá svého
 2305 nositi jmá dle milého.

- První barvu nesla v spěchu,
 ež tě lícci, ješto ktviechu
 u biele i v červenosti,
 tě sě obě v téj žalosti
 2310 změnivše, však krve nezbyvše,
 ale krásu svú pokrývše,
 zelenásta pravým studem,
 ež před tiem pohanským bludem
 stáše obnažena jsúci.
 2315 U pravé milosti vrúci,
 spenši svoji ruce k sobě,
 zatvořivši oči obě,
 hlavu schýlivši, sě tiši.
 Nad níž ti pohani liši
 2320 divoké bitie tvořiechu,
 od nichžto ran sě nořiechu
 blesky z jejie očí jasnú |
 v horkých krópkách, čilú nečasnú,
 přes tě lícci dle bolesti.
 2325 Druhú barvu bez všiej pesti
 nesla dle jiných nadějí.
 Ba, kteréj jest kdy milejí
 byl který chot než té drahé,
 ež jejie bělúcie nahé
 2330 tělo před pohanstvem stkvieše,
 na němžto červená ktvieše
 barva ot jejie krve svaté,
 kterou ty panošě klaté
 zkropichu tu bělost stkvúci?
 2335 Mezi tiem pak mnohú ktvúci
 róži bieše toho časa
 znáti z kuože i od masa,
 jakž jě udice zahnavše,
 mnohé od kostí vydravše
 2340 ostavily biechu svrchu:
 ty pak zmrtevěvše na vrchu

- črnáchu se bolestivě.
 Pátú barvu žalostivě
 nesla dle ustavično|sti
 2345 svému choti vše k libosti
 jako jistá věrná sluha.
 Nejedna batožná duha,
 bolest jí k srdečku vzdřehši,
 2350 pod koží krví naběhši,
modráše se, stezku stáhši,
mezi rány se rozpráhši,
 kadyž mukar bičem mieraíl.
 Nesnad bych již tomu věřil,
 by nyní která bez omyla
 2355 tak věrnéj milosti byla
 a svému choti tak přála,
 by proň jednéj ráně stála,
 ještě svatá Kateřina,
 rozkošná dei mateřina,
 2360 mnoho set na sobě jměla.
 V šestú barvu bieše dospěla,
 by se oděla v též časy,
 v něž jejie žádúcie vlasy
 tu také trpiechu za to,
 2365 jež se dráže než vše zlato
 stkviechu, což | ho jest na světě.
 Ty se v žalostivé přietě
 chvějiechu po jejie pleci,
 a kdež ti bičové mecí,
 2370 mezi ně se zapletiechu,
 tu je i s pltí vytrhniechu;
 pak zvěžením jdúce zasě
 ostaniechu jí u mase,
 v němž se skrže krev bleskniechu.
 2375 Tak se ty barvy leskniechu
 všecko druha přímo družu,
 zde u mase, onde v duze,

2380 biele, črně i zeleně,
 modřě, žlutě i črveně,
 každá v svéj vlastnéj postatě.

- Ach, tot milost tu bohatě
 bieše stany vše rozbila,
 ež ta panna Bohu milá
 muože strpěti to bitie!
 2385 Drahé Izaldy napitie
 bieše jí dřieve zavdáno,
 když ve snách by dokonáno
 jejie sl'úbe|nie s Tristranem,
 jenž jest nade vši věcí pánem,
 2390 mimoňž mocnějšieho nenie.
 Duchu svatého rozžzenie
 v jejie srdečku hořieše.
 Protož, kakž hořce nořieše
 slzy z svú jasnú očici,
 2395 však tú mukú i tú čtici
 jejie srdečko v ten čásek
 nerozpáči se za vlásek,
 jedno ež vzdycháše k Bohu.

- A když ty panoše mnohú
 2400 muku bitím jejie vydachu,
 jidú před ciesaře v strachu
 řkúe mu: „Co nem kážeš ješče?“
Maxencovi se zatešče;
 svých rukávón vzhuoru vsúče
 2405 i káza jí vésti rúče
v jeden žalář velmi temný;
 a ten bieše tak tajemný,
 jakž veň jiného nikoho
 nev|sadiechu, jedno toho,
 2410 jenž se skutkem tak potratil,
 jakž mnie proto život platil.